

Để viết tốt hơn các em cần phải luyện tập chăm chỉ cũng như tham khảo thêm ở các bài văn mẫu Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô lớp 6 tại chuyên trang của chúng tôi. Nó sẽ giúp các em có thêm nhiều kiến thức về Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô lớp 6 ý nghĩa phong phú và những từ ngữ hay hơn để áp dụng vào bài làm của mình.

Dưới đây là một số bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô lớp 6 ngắn gọn, có ý nghĩa nhất được chia sẻ miễn phí, hỗ trợ các em ôn luyện hiệu quả. Mời các em học sinh cùng quý thầy cô tham khảo.

Dàn ý Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô

A. Mở bài

- Giới thiệu hoàn cảnh khiến em nhớ lại lần mình từng mắc lỗi với thầy/cô ở trong quá khứ.
- Nêu lý do khiến đến tận bây giờ, sự kiện đó em vẫn còn nhớ rõ.

B. Thân bài

- Giới thiệu đôi điều về thầy/cô của em: dạy môn học nào, dạy em năm lớp mấy, tính cách, tình cảm dành cho em...
- Hoàn cảnh, thời gian, địa điểm mà em phạm lỗi với thầy/cô của mình
- Lý do mà em phạm phải lỗi lầm ấy
- Kể lại diễn biến của lần phạm lỗi đó (kể chi tiết các hành động, lời thoại, suy nghĩ của bản thân em - kết hợp chặt chẽ giữa yếu tố kể và miêu tả, biểu cảm)
- Sau khi kết thúc sự kiện đó, em cảm thấy như thế nào?
- Em rút ra được bài học gì sau lần phạm lỗi đó
- Tình cảm, quan hệ giữa em và thầy/cô có gì thay đổi sau sự kiện lần đó

C. Kết bài

- Ở hiện tại, em vẫn nhớ rõ bài học nhận được sau lỗi lầm ở quá khứ.
- Em đã, đang và sẽ thay đổi bản thân như thế nào sau khi nhận được bài học đó.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 1

Từ lúc bắt đầu đến trường đến nay, em đã từng được học với rất nhiều thầy cô. Ai cũng yêu thương, tận tụy với học sinh của mình cả. Nhưng em vẫn đặc biệt dành

nhieu tình cảm nhất cho cô giáo Trà Mi - cô giáo đã để lại cho em rất nhiều những kỉ niệm tuyệt vời tuổi học trò. Và kỉ niệm mà em nhớ nhất chính là một lần em đã khiến cô phải buồn.

Chuyện xảy ra vào ngày hôm đó, đến nay em vẫn còn nhớ rõ từng chuyện một. Cô Mi là giáo viên chủ nhiệm của em hồi lớp 4. Hồi đó, giáo viên chủ nhiệm sẽ dạy tất cả các môn học cho lớp mình phụ trách. Vào thứ ba nọ, cô yêu cầu cả lớp, mỗi người chuẩn bị một loại củ để làm vật mẫu cho tiết sinh học. Tuy nhiên, do ham chơi nên em quên mất lời dặn của cô. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì nếu như em không bịa ra một lời nói dối để bao biện cho sai lầm của mình. Khi thấy em không chuẩn bị như lời dặn, cô Mi đã rất ngạc nhiên và yêu cầu em đứng dậy trình bày. Thế là em đã nói với cô là em đã chuẩn bị một củ khoai tây như lời cô dặn, nhưng sáng nay lúc đến trường bị ngã xe nên làm rơi mất rồi. Nghe em nói vậy, cô liền lo lắng hỏi xem em có bị thương ở đâu không. Sau khi chắc chắn là em vẫn ổn thì cô mới để em ngồi xuống và bắt đầu tiết học. Trong ánh nhìn chăm chú của cả lớp em điềm nhiên ngồi xuống và bắt đầu học bài.

Giờ ra chơi, em và các bạn thân cùng nhau đứng hóng gió ở hành lang, chợt cái Lan lên tiếng hỏi:

- Lúc sáng cậu ngã xe, giờ có còn đau không vậy?

Nghe cậu ấy hỏi thế, em phì cười lên và bảo:

- Lúc sáng tớ nói dối cô Mi đấy, tại tớ quên vụ chuẩn bị dụng cụ, chứ thật ra tớ có ngã xe đâu.

Nói xong em cười khì lên trước ánh mắt ngạc nhiên của các bạn. Nhưng chợt, em nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau:

- Ra là vậy. Cô thật thất vọng về em đấy Thu.

Vội quay đầu nhìn lại, em nhìn thấy cô Trà Mi đang đứng phía sau với ánh mắt thất vọng cùng cực. Trời ơi, vậy là cô đã biết tất cả rồi. Khi em đang cố tìm lời bào chữa cho mình, thì cô đã rời đi một cách lạnh lùng, để mặc em đứng như trời trồng tại chỗ.

Suốt buổi học hôm đó đến lúc đi về, em như người mất hồn. Ánh mắt thất vọng và bóng lưng lạnh lùng của cô Mi cứ lặp đi lặp lại như một đoạn phim lỗi trước mắt em. Sự ân hận, hối lỗi ngày càng lớn lên, gặm nát tâm hồn em. Đến tối, em cảm thấy thực sự không thể chịu được nữa, cũng chẳng thể chờ được đến hôm sau, nên em đã chạy sang nhà cô Mi trong đêm tối. Lúc đó, cô đang ngồi chấm bài bên cửa

sổ, thấy có ai đó ngập ngừng trước cửa, cô vội chạy ra. Thấy là em, cô cất giọng hỏi:

- Em sang tìm cô có chuyện gì không?

Nhìn thấy cô tự nhiên dửng dưng khí này giờ của em trôi đi đâu mất, tay em cứ mắc vào nhau, miệng ngập ngừng lí nhí câu em xin lỗi cô. Hít một hơi thật sâu, trước ánh mắt dịu dàng của cô Mi, em cúi người xuống, nói thật to:

- Em xin lỗi cô vì đã nói dối. Xin cô hãy tha thứ cho em. Em hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa ạ.

Không khí vẫn yên tĩnh như vậy, em mãi không dám ngẩng đầu lên. Không biết là bao lâu sau đó, cô Mi nhẹ nhàng xoa đầu em, rồi cất giọng trìu mến: “Ừ!”. Chỉ một từ đầy thôi mà bao phiền lo trong em tan đi hết. Cái gánh nặng cả ngày hôm nay dần lên lưng em đã được cô gỡ xuống rồi. Thật hạnh phúc bao nhiêu. Nói xong, cô liền dẫn em về nhà nhanh và cẩn thận để hôm sau còn đến lớp. Nghe lời cô, em nhanh chóng chào cô và trở về nhà.

Đã hơn hai năm từ tối đó, nhưng đến nay em vẫn nhớ rõ niềm vui sướng, bầu trời sao lung linh và những bước chân nhẹ nhàng của mình lúc ấy. Và mãi về sau nữa, em vẫn sẽ nhớ mãi sự bao dung, hiền dịu của cô Mi những tháng ngày xưa ấy.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 2

Hôm nay, nhân dịp cuối tuần, em cùng bạn đi chơi ở hiệu sách. Lúc đi ngang qua quầy hàng lưu niệm, nhìn thấy một cái lọ để bút bằng thủy tinh in hình chú gấu nhỏ, em lại bồi hồi nhớ về kỉ niệm khó quên với thầy Minh - người thầy giáo mà em yêu quý nhất.

Hồi đó em là một đứa trẻ rất hiếu động, khó mà ngồi yên được. Lúc nào em cũng muốn chạy nhảy khắp nơi. Cứ đến giờ ra chơi là em lại hưng phấn chạy khắp nơi trong lớp. Cho đến một hôm, do không cẩn thận, em vấp ngã, xô vào bàn giáo viên khiến các đồ vật trên bàn rơi rụng hết. Các sách vở thì không sao, nhưng chiếc lọ đựng bút của thầy Minh thì bị mẻ mất một góc. Lúc đó, em vô cùng sợ hãi, nên đã xếp đồ lại rồi trốn ra sân chơi. Đến lúc vào học, sau khi cho chúng em ngồi làm bài, thầy sắp xếp lại đồ đạc trên bàn và phát hiện vết mẻ ở trên lọ đựng bút. Ngay lập tức, thầy đã hỏi cả lớp rằng ai là người làm ra việc này. Giọng nói đanh thép và khuôn mặt nghiêm nghị của thầy khiến em vô cùng sợ hãi. Nên ngồi im lặng, không dám nói gì. Lúc này, thầy lại nói tiếp:

- Nếu không ai nhận lỗi, thầy sẽ phạt cả lớp.

Nghe thầy nói vậy, một số bạn bắt đầu xì xào nhìn về phía em. Chính các bạn ấy đã nhìn thấy em xô đổ chiếc bàn, nhưng vẫn chẳng ai mách thầy cả. Điều đó lại khiến em càng thêm hổ thẹn về mình. Cuối cùng, lấy hết can đảm, em đứng dậy, cúi đầu nhận lỗi:

- Thưa thầy, người làm hỏng lọ đựng bút là em ạ.

Nói xong, em đứng im lặng chờ sự phán xét đến từ thầy. Thế nhưng, chẳng có một hình phạt nào cả. Thầy Minh chỉ chăm chú nhìn em và gật đầu, bảo em ngồi xuống. Thầy bảo rằng, điều thầy muốn là người học sinh biết dừng cảm nhận ra lỗi sai của mình. Chứ chẳng muốn trách phạt ai cả. Từng lời nói, nét mặt của thầy lúc ấy đến bây giờ em vẫn nhớ rất rõ. Nó như một lời tha thứ đến từ vị quan tòa mà em hằng kính sợ.

Từ hôm đó đến nay, em đã thay đổi rất nhiều. Không còn nghịch ngợm như trước nữa. Tất cả chính nhờ những lời giảng giải nhỏ nhẹ của thầy Minh ngày hôm đó.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 3

Ngày hôm nay, em có dịp về thăm trường cũ. Trường vẫn như xưa, đến cả hàng cây xanh cũng không có gì thay đổi. Nhìn khung cảnh đó, những kỉ niệm ngày xưa lại ùa về. Đặc biệt, chính là kỉ niệm một lần em trốn học thể dục.

Hôm đó là một ngày mùa hè nóng bức, chúng em học thể dục ở trên sân. Và tất nhiên, em và các bạn ai cũng cảm thấy khó chịu. Như thường lệ, sau khi tập hợp điểm danh xong, thầy sẽ cho cả lớp tự khởi động rồi đi lấy dụng cụ thể dục, và phải mười lăm phút sau thầy mới quay lại. Thế nên, ngay khi bóng thầy đi xa, em liền dừng tập, chạy vào bóng râm phía sau sân trường ngồi chơi. Vừa ngồi hóng mát, em vừa yên chí rằng chắc chắn sẽ trở lại kịp khi thầy vừa trở về. Bởi như mọi hôm, khi nào thầy gần trở lại, lớp trưởng sẽ yêu cầu cả lớp đứng lại thành các hàng ngang. Đó như là một tín hiệu để em trở về hàng ngũ.

Tuy nhiên hôm đó, khi em đang say sưa nằm trong gió mát thì chợt cảm thấy có gì đó thật kì lạ. Đã khá lâu rồi, nhưng chưa nghe thấy hiệu lệnh tập hợp của lớp trưởng. Chẳng lẽ thầy lại đi lâu đến như vậy. Hơn nữa, tiếng hô, tiếng chạy ồn ã của cả lớp cũng im bật, không gian yên tĩnh đến lạ lùng. Cảm giác khó hiểu, em vội rời khỏi bóng râm, chạy vòng về sân thể dục. Đến lúc đó, em nhận ra rằng, mình đã bị thầy phát hiện trốn phần khởi động rồi. Thì ra hôm nay, thầy để quên chìa khóa phòng dụng cụ trong cặp nên quay lại lấy. Khi trở về, vừa liếc qua thầy liền nhận ra thiếu mất năm bạn so với lúc điểm danh nên thầy đứng lại chờ đợi. Bốn bạn kia trở về rất nhanh và xin lỗi thầy, riêng em thì đến lúc này mới xuất hiện. Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của thầy, em hèn nhất mà cúi gằm mặt xuống đất,

lí nhí trong miệng “Em xin lỗi thầy”. Thế nhưng, thầy chẳng hề trả lời mà lướt qua em ra hiệu cho cả lớp tập hợp lại rồi bắt đầu tiết học như thường lệ. Tuy ngạc nhiên nhưng cả lớp vẫn hoạt động theo hướng dẫn của thầy. Chỉ riêng em đứng ở góc sân bóng lẻ loi như người bị thừa ra. Đứng im lặng nhìn các bạn tập ở trong sân. Lần đầu em nhận ra tiết học thể dục kia thì ra không chỉ có mệt mỏi và nóng bức, mà còn rất thú vị nữa. Và việc đứng trong bóng râm một mình lúc các bạn đang học như em luôn khát khao thì ra cũng là một cách tra tấn. Nó khiến em khó chịu và bứt rứt. Mấy lần em lên tiếng xin thầy vào lớp, nhưng thầy không trả lời, giả vờ như không nghe thấy. Suốt bốn mươi lăm phút thể dục hôm đó, em cảm giác dường như đã mấy thế kỉ trôi qua vậy. Cuối cùng, đến hết giờ, thầy giáo mới tiến về phía em, và nói:

- Em đã nhận ra lỗi sai của mình chưa?

- Em nhận ra rồi ạ. Em xin lỗi thầy, từ nay về sau em sẽ không bao giờ lười biếng và trốn học nữa. Nên thầy cho em vào học với các bạn thầy nhé? - Em vội vàng trả lời thầy.

Nhìn thái độ hối lỗi của em, cuối cùng trên gương mặt nghiêm nghị của thầy cũng hiện lên một nụ cười dịu dàng. Thầy gật đầu:

- Ừ, tiết sau em hãy vào học cùng các bạn đi!

Câu nói ấy của thầy như một cơn gió mát thổi bay đi những mệt mỏi, muộn phiền trong em này giờ. Tiết thể dục sau đó là tiết học hay nhất mà em từng học, và cũng là giờ thể dục mà em năng nổ nhất từ trước đến nay. Chính cách xử lí tình tế của thầy đã khiến em nhận ra được niềm vui của việc học tập cùng bạn bè. Giúp em thay đổi được tính xấu trốn học.

Từ đó đến nay đã hơn hai năm trôi qua, nhưng sự việc lần đó em vẫn còn nhớ rõ. Bởi tuy là một kỉ niệm chẳng vui vẻ gì, lại còn là về thói xấu của bản thân, nhưng nó đã thực sự giúp em thay đổi, trở thành một học sinh tốt, được thầy cô, bạn bè yêu quý.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 4

Một mùa 20-11 nữa lại về, em cũng lại bồi hồi nhớ về những thầy, cô giáo cũ đã từng dạy dỗ mình. Trong đó, người em nhớ nhất chính là cô Thương - một nhà giáo tận tụy, yêu nghề. Giữa em và cô có vô vàn những kỉ niệm. Nhưng em nhớ nhất là lần mà em đã nói dối cô. Chính sau sự kiện đó, em đã thay đổi hoàn toàn.

Hồi đó, em lên lớp 4 và cô Thương là giáo viên chủ nhiệm của em. Một hôm, bố mẹ em về quê hết nên em ở nhà một mình. Trưa đó, sau khi ăn cơm thì em mở tivi lên để xem một phim rất hay. Càng xem càng thấy hấp dẫn, thế nhưng, đã đến giờ đi học mà phim mới xem được một nửa. Lúc ấy em đã rất băn khoăn, vì rất muốn xem phim nhưng cũng cần đến lớp để học buổi chiều. Thế là sau một hồi đắn đo, em đã đưa ra một quyết định sai lầm. Em lấy điện thoại để bàn gọi cho cô Thương, xin nghỉ buổi chiều vì bị ốm. Thậm chí, em còn cố bóp vào đầu mũi để giọng trở nên nghèn nghẹn giống người đang nghẹt mũi. Quả nhiên, cô tin ngay. Cô dặn dò em hãy nghỉ ngơi thật tốt để đảm bảo sức khỏe rồi mới tắt máy. Ngay khi đặt điện thoại xuống, em liền nhảy cẫng lên vì vui sướng. Rồi ngồi xuống ghế tiếp tục xem phim. Đôi lúc, em chợt nghĩ đến lời nói dối vừa nãy của bản thân, nhưng rồi lại tặc lưỡi bỏ qua. Nhưng đến lúc bộ phim đang đến cao trào, gần kết thúc, thì em nghe thấy một tiếng nói vọng vào từ cánh cửa:

- Hà, không phải con đang ốm sao?

Lúc đó, em giật mình đến cứng cả người lại, quay ra nhìn phía cửa, ở đó, cô Thương đang mang theo túi bánh trên tay nhìn em chăm chú. Thì ra, vì rất lo cho em nên cô đã mua bánh sang thăm. Đến nơi, thấy cổng mở toang, mà gọi mãi không có ai trả lời do em quá chăm chú xem phim nên cô đã đi vào nhà. Thế là, cô đã biết sự thật, rằng cô học trò mà cô yêu quý, tin tưởng đã nói dối cô. Đến giờ em

vẫn còn nhớ rõ sự thất vọng, chán nản trong ánh mắt, khuôn mặt cô ngày hôm đó. Khi ấy, em chưa kịp phản ứng lại, thì cô đã trở về.

Suốt tối hôm đó, em trằn trọc không sao ngủ được, hình ảnh cô Thương thất vọng quay lưng đi cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí em. Thế là, em đã quyết định, ngày mai sẽ xin lỗi cô thật chân thành. Hôm sau, khi tiết học kết thúc, em đã chạy theo cô ra giữa sân trường. Rồi cúi đầu, xin lỗi cô và hứa sẽ không tái phạm nữa. Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, em cứ lặp đi lặp lại câu Em xin lỗi rất nhiều lần. Cuối cùng, cô Thương cũng mỉm cười, một nụ cười vô cùng hiền từ và vui vẻ. Cô nhẹ xoa lên mái tóc em và nói:

- Em biết nhận lỗi sai như vậy là rất tốt. Sau này, em đừng bao giờ phạm lỗi như vậy nữa nhé.

Rồi trong sự sững sờ của em, cô đi thẳng về phòng giáo viên. Thế là em nháy mắt lên trong sự vui sướng rồi chạy ù về lớp. Những buồn bã, ủ dột trong em tự nhiên mà tan biến, cả cơ thể nhẹ như đang bay.

Từ lần đó, em đã thay đổi bản thân mình. Không chỉ học tập chăm chỉ hơn, không nghỉ học vì ham chơi nữa. Mà còn trở nên vô cùng trung thực, không bao giờ nói dối nữa. Những thay đổi tích cực ấy, tất cả là nhờ hành động vị tha hôm ấy của cô Thương.

Tuy thời gian đã lâu, nhưng kỉ niệm đáng nhớ ấy với cô Thương đến nay em vẫn còn gửi trọn trong tâm của mình. Và dù sau này, năm tháng có qua đi, dòng đời có ngược xuôi vất vả thì em vẫn sẽ nhớ mãi bài học đáng quý ấy.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 5

Mỗi khi có ai hỏi em rằng, người thầy mà em yêu quý nhất là ai, thì em luôn không chút ngập ngừng mà trả lời rằng, đó là thầy Hùng. Thời gian đã trôi qua lâu rồi, nhưng em vẫn nhớ rất rõ những kỉ niệm, những tiết học cùng thầy. Nhưng em nhớ nhất là một lần em mắc lỗi với thầy.

Chuyện xảy ra vào lúc em học lớp 4, lúc ấy thầy Hùng là thầy giáo dạy thể dục của em. Vào một tiết kiểm tra chạy, vì hôm ấy trời nắng nóng, nên em không hề muốn phải chạy bộ một chút nào. Sau một hồi suy nghĩ, em nảy ra ý định giả ốm. Khi tiết học chuẩn bị bắt đầu, em liền ôm bụng tỏ ra rất đau đớn. Khi thầy tiến lại hỏi thăm, em đã nói dối là do sáng nay chưa kịp ăn sáng nên bị đau dạ dày. Thầy tin ngay. Nhìn vẻ mặt lo lắng của thầy, em rất sung sướng khi kế hoạch thành công.

Vậy là, tiết thể dục ấy, em đã không phải học mà được lên phòng y tế nằm nghỉ. Ngay sau khi thầy Hùng rời đi, em liền ngồi dậy, lấy điện thoại ra và chơi game vô

cùng sung sướng. Vì cô y tế đang đi lấy thuốc, nên cả phòng y tế không có một ai. Em lại càng thoải mái chơi đùa. Chợt một giọng nói vang lên từ phía cửa khiến em sống người lại:

- Tuấn, không phải em đang đau dạ dày hả?

Quay lại phía sau, thì ra đó là thầy Hùng, trên tay thầy còn xách theo một hộp cháo nóng. Trên trán thầy là những giọt mồ hôi vì chạy vội đi mua cháo cho em. Trước ánh mắt thất vọng của thầy, em chỉ biết cúi đầu xuống, đứng như trời trồng, lí nhí liên tục: Em xin lỗi thầy. Thầy tiến lại gần, giơ tay lên, em nhắm mắt lại vì nghĩ thầy định đánh mình. Nhưng không, thầy đưa em hộp cháo, và dặn em hãy ăn sáng đi, rồi ra ngoài học tiếp cùng các bạn. Nói rồi thầy quay lưng đi. Em ngồi trong phòng y tế, vừa ăn cháo, vừa khóc. Lúc này, sung sướng hả hê bao nhiêu thì bây giờ em hối hận, buồn bã bấy nhiêu. Em ăn thật nhanh, lau dọn sạch sẽ rồi chạy vội ra sân xin thầy vào lớp. Bạn bè ai cũng ngạc nhiên hỏi thăm em đã đỡ đau bụng chưa. Khi ấy, em nhận ra rằng thầy không hề nói gì với các bạn về chuyện em giả vờ đau bụng để trốn học cả. Điều đấy khiến em càng thêm áy náy và hối hận về hành động của mình. Cuối tiết học, khi các bạn đã vào lớp hết, còn em lấy hết can đảm đã xin được nói chuyện riêng với thầy. Lúc đó, em đã cúi mình, nhận lỗi một cách chân thành nhất, và hứa với thầy lần sau sẽ không vi phạm nữa. Lúc ấy, thầy hiền từ gạt đầu và nhìn em bằng ánh mắt dịu dàng, đó là ánh mắt chứa chan niềm vui của một người thầy giáo khi thấy học trò của mình biết nhận sai và sửa sai.

Từ sau sự kiện lần ấy, em luôn đi học chăm chỉ, ngoan ngoãn, không nói dối hay lấp liếm gì cả. Em có sự thay đổi như vậy, tất cả là nhờ hành động hiền từ của thầy Hùng. Vậy nên, dù bao lâu, thầy Hùng vẫn luôn là người giáo viên em yêu quý nhất.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 6

Dù thời gian đã trôi qua, nhưng em vẫn nhớ mãi một kỉ niệm không đẹp chút nào giữa em và cô Tâm. Chính sự kiện lần ấy đã khiến em hoàn toàn thay đổi, trở thành một sinh chăm ngoan, gương mẫu.

Chuyện xảy ra lúc em học lớp 3, và cô Tâm là cô giáo chủ nhiệm của em. Hồi ấy, em rất lười viết chính tả, cứ mỗi khi cô giao bài tập có viết chính tả là em lại ghét vô cùng. Đến một lần, trong kì nghỉ Tết, cô Tâm yêu cầu mỗi bạn chép một bài chính tả về chủ đề năm mới tự chọn. Thế nhưng vì ham chơi và cũng vì không thích viết, em đã bỏ quên phần bài tập này. Và tất nhiên, khi cô giáo thu bài em đã không có bài để nộp. Tuy nhiên em vẫn không nói với ai về chuyện này, giả vờ như mình đã nộp bài cho cô như các bạn. Cho đến tuần sau đó, cô giáo trả bài, cả

lớp, mỗi em là không nhận được bài. Vậy là em đã đứng lên, hỏi cô rằng mình chưa nhận được vở. Cô Tâm đã rất ngạc nhiên, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của em cô hỏi lại:

- Em chắc chắn là mình đã nộp vở cho cô rồi chứ?

- Vâng, em đã nộp rồi ạ - Em trả lời bằng giọng chắc chắn.

Cô Tâm im lặng nhìn em một lúc lâu, rồi khẽ nói:

- Ừ, cô biết rồi, em ngồi xuống đi, để cô về nhà tìm lại.

Vậy là em ngồi xuống và bình tĩnh ngồi học như không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, thời gian trôi đi, một ngày, hai ngày rồi ba ngày, em càng lúc lại càng bất an. Mỗi khi nhìn thấy cô Tâm, em lại bất giác tránh đi ánh mắt của cô. Bởi em cảm giác như cô hiểu hết mọi điều. Rồi một tuần trôi qua, cô Tâm vẫn chẳng nói gì cả. Sự dằn vặt trong em thì ngày càng lớn dần. Trong em lúc nào cũng lẫn lộn các dòng suy nghĩ: Cô đã phát hiện ra rồi ư? Mình nên làm gì đây? Nói thật với cô hay là lại nói dối tiếp nữa? Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây?... Thế là suốt hai ngày cuối tuần, em lúc nào cũng ngẩn ngẩn ngơ ngơ, không thể tập trung làm gì được cả. Và rồi, sự ân hận đã vượt lên quá cao, cao hơn cả sự sợ hãi khi bị phát hiện mình nói dối. Sáng hôm sau, lớp em lại có tiết của cô Tâm. Suốt buổi học, em cứ thăm thẳm, liên tục nhắm lại những gì mình định nói. Cuối tiết, khi tiếng trống vang lên, cô Tâm rời khỏi lớp học, em cũng chạy vội theo phía sau, xin phép được nói chuyện với cô. Rồi cả em và cô cùng tiến vào phòng giáo viên. Trước ánh mắt nghiêm túc của cô, em lắp bắp thú nhận sự thật. Không hiểu sao, dù đã tập dượt trước ở nhà nhiều lần, nhưng bây giờ em lại nói ngắc ngứ như vậy. Tuy nhiên, cô Tâm vẫn im lặng lắng nghe em nói hết. Ánh mắt của cô cũng dần trở nên hiền dịu hơn. Cuối cùng cô bảo:

- Ngay từ hôm đó, cô đã biết là em nói dối cô rồi. Thế nhưng cô không nói ra, chính là để chờ ngày hôm nay, khi em thực sự nhận ra lỗi sai của mình và thành tâm muốn sửa chữa. Cô rất tự hào khi em đã dũng cảm thừa nhận lỗi sai của mình như thế này.

Nghe cô nói xong, khóe mắt em tự nhiên cay cay, rồi em òa khóc và ôm chầm lấy cô. Vừa khóc vừa xin lỗi cô rồi rít. Còn cô, cũng hiền từ vòng tay ôm lấy em, xoa tóc em mà dỗ dành. Từ hôm đó, em học tập chăm chỉ và nghiêm túc hơn. dù gặp bài mình không thích cũng làm đầy đủ. Đặc biệt là em đã bỏ đi được tật nói dối của bản thân. Thế nên, em cảm ơn cô Tâm rất nhiều.

Kỉ niệm trên tuy là kỉ niệm không đẹp, nhưng nó có rất nhiều ý nghĩa đối với em. Vì vậy, dù dòng đời có cuốn xoay như thế nào, em sẽ không bao giờ quên sự kiện lần ấy, cùng ánh mắt, nụ cười dịu hiền như mẹ của cô Tâm.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 7

Mặc dù đã lên lớp 6 nhưng tôi không quên được lần mắc lỗi hồi lớp 3. Mỗi khi nhớ lại chuyện đó, tôi thấy vô cùng ân hận.

Hồi lớp 3, tôi luôn là một học sinh chăm chỉ, luôn làm đầy đủ bài tập thầy cô giao, luôn thuộc những đoạn thơ văn hay trong sách mà thầy cô bảo. Bài kiểm tra văn và toán, tôi luôn đạt chín hoặc mười. Những lúc thầy cô gọi báo điểm, tôi luôn hãnh diện đáp rõ to những điểm chín, điểm mười của mình. Tôi tự hào về bản thân tôi. Các bạn lớp tôi cũng tự hào về tôi. Các bạn luôn yêu quý và noi gương tôi. Nhưng rồi tôi đã làm các bạn thất vọng.

Đó là tôi thứ hai. Cứ nghĩ mình đã giỏi nên tôi chủ quan, không học thuộc bài thơ cô giáo giao. Sáng hôm sau, tôi đến lớp với bộ mặt vui vẻ, không gợn chút lo âu vì nghĩ cô sẽ không gọi mình đọc bài. Tôi ung dung nhìn qua cửa sổ, ngắm những vệt nắng ban mai, lắng nghe tiếng chim hót trên cây, mặc cho xung quanh các bạn đang cô ôn lại bài lần cuối. Trống báo vào lớp vang lên. Cô giáo cầm một tập giấy kiểm tra trên tay, thông báo với cả lớp kiểm tra 15 phút bài thơ cũ. Một thoáng lo lắng chạy qua trong tôi. Tôi ngồi ngẩn người ra vì không thuộc tí nào. Cô bạn bên cạnh nhắc tôi nhanh lên kéo hết giờ. Tôi cắn bút, suy nghĩ xem mình sẽ thế nào nếu bị điểm kém? Sẽ nói với bố mẹ như thế nào?... Một loạt các câu hỏi xuất hiện trong tôi, tôi không thể nghĩ được gì cho bài kiểm tra. Cô giáo bắt đầu nhắc các tổ trưởng thu bài. Tôi nộp bài với phần bài làm để trắng. Cô giáo ra khỏi lớp. Các bạn bàn tán về bài kiểm tra. Còn tôi? Tôi có gì đâu để mà bàn với tán. Tôi thấy sợ. Cả buổi học hôm đó, tôi luôn bị các thầy cô giáo nhắc vì không tập trung nghe giảng. Về nhà, tôi không dám kể với bố mẹ.

Đã đến ngày cô trả bài. Vừa nhận bài từ tay bạn tổ trưởng, tôi như tụt xuống hố sâu. Tôi bị "zero" vì "không học bài" (cô phê thế). Khi cô lấy điểm vào sổ, vì không muốn xấu hổ với các bạn, tôi đọc 8,5. Tôi nghĩ đơn giản cô sẽ không nhớ và không xem lại bài. Về nhà, tôi cũng thông báo với bố mẹ điểm 8,5. Một tuần trôi qua, không thấy cô nói gì, tôi chắc hẳn mình đã thoát. Bỗng một hôm, cô báo đưa cô tất cả các bài kiểm tra văn của tôi. Xem xong, cô gọi tôi lên hỏi về bài kiểm tra tuần trước. Tôi đành phải nói hết sự thật và xin lỗi cô. Cô gọi điện thông báo cho bố mẹ tôi. Trên đường về, tôi vừa lo sợ vừa ân hận. Thế nào cũng bị bố mẹ mắng, nhưng không, về đến nhà, mẹ chỉ nhẹ nhàng bảo tôi: "Lần sau con đừng như thế nhé!". Tôi xin lỗi mẹ và hứa sẽ nghe lời mẹ. Cho đến giờ tôi vẫn xấu hổ mỗi khi nghĩ tới chuyện đó.

Tôi mong mọi người hãy tha lỗi cho tôi. Các bạn cũng đừng bao giờ mắc lỗi như tôi nhé.

Bài văn Kể về một lần em mắc lỗi với thầy cô số 8

Mỗi con người, chắc chắn ai cũng sẽ có những lúc lầm lỗi, không có ai là hoàn hảo dù người đó có giỏi đến đâu. Tôi cũng vậy. Tôi đã từng mắc một lỗi mà tôi không bao giờ quên được. Lúc ấy tôi còn là học sinh vừa học hết lớp bốn.

Hồi đó, do ba mẹ nói tôi có năng khiếu vẽ và chính tôi cũng thích được trở thành nhà thiết kế thời trang. Ba mẹ đã đăng ký cho tôi học vẽ tại nhà của một cô giáo vừa về hưu. Cô tên Dương, dù đã ngoài cái tuổi năm mươi nhưng cô vẫn tràn đầy sức sống. Cô hiền lắm! Khuôn mặt cô điềm tĩnh, hiền hậu khiến tôi luôn có cảm giác như cô là mẹ tôi vậy. Mái tóc của cô đã ngả bạc trắng. Cô luôn tốt bụng giúp đỡ mọi người nên hàng xóm xung quanh ai cũng quý cô.

Tôi quý cô lắm. Lúc đó tôi thường kiêu căng, tự cao, tự đại với mọi người vì nghĩ là mình giỏi hơn mọi người. Ngày đầu tiên đi học, tôi cứ tưởng bài vẽ của mình sẽ được điểm mười nhưng không ngờ cô chỉ cho tôi con sáu. Tôi tức lắm, thế là đâm ra tôi ghét cô. Cứ mỗi lần đi học thêm, tôi không chịu vẽ mà cứ quậy phá làm phiền người khác. Cô bắt tôi vào bàn ngồi vẽ thì tôi lại vẽ đối phó với cô. Không ngờ, có một lần cô cho đề là vẽ chân dung thầy cô mà em thích nhất. Mọi người ai cũng vẽ cô. Chỉ có tôi nghĩ hoài cũng không ra là mình sẽ vẽ ai cả. Cho nên tới lúc nộp bài tôi sợ lắm. Nhưng không ngờ, cô không những không la tôi mà chỉ nói: "Lần sau cố gắng hơn nha con!".

Kể từ lúc đó tôi cảm thấy mình thật có lỗi với cô. Và tôi cũng rút ra được bài học: "Không ai là hoàn hảo cả, mỗi người đều có một khuyết điểm". Từ đó, tính kiêu ngạo của tôi cũng biến mất lúc nào không hay. Những bài vẽ mà tôi vẽ ra, ai cũng

khen nhưng không vì vậy mà tôi lại kiêu ngạo nữa. Những lúc đó tôi vui lắm và tôi lại càng quý cô hơn nữa. Cô cũng dạy cho tôi biết thế nào là kiên trì thực hiện thì sẽ thành công.

Tuy tôi chỉ được học với cô trong những tháng hè nhưng cô đã truyền đạt cho tôi không chỉ những kinh nghiệm quý báu mà còn có những bài học cuộc sống để tôi thực hiện theo sau này. Từ ngày học cô, tôi đã biết suy nghĩ hơn, chín chắn hơn, có ý chí, kiên trì hơn. Tôi như đã trưởng thành hơn, bỏ đi cái vỏ bọc kiêu căng, tự đại ngày nào. Tôi rất biết ơn cô. Bây giờ, tuy không học cô nữa, những bài học quý báu mà cô đã dạy cho tôi, tôi sẽ không bao giờ quên. Tôi sẽ dùng những bài học này, chia sẻ với các bạn của mình, dùng chúng để tiếp thêm nghị lực cho tôi trên con đường đầy gian nan phía trước.

Tôi vô cùng biết ơn cô. Bây giờ, nếu có thể nói với cô, tôi sẽ nói lên một điều mà tôi rất muốn nói: “Con cảm ơn cô rất nhiều, vì cô đã dạy cho con những điều hay lẽ phải, giúp con đi đúng trên con đường ước mơ của mình. Con yêu cô nhiều lắm, cô ơi”.